

နှင်းစေ့ငြိမ်း

**သင်ချစ်ရာကိုချစ်၍
သင်မုန်းရာကိုမုန်းသည်**

နှင်းဝေငြိမ်း

သင်ချစ်ရာကိုချစ်၍ သင်မုန်းရာကိုမုန်းသည်

မျက်နှာပေါ်မှာ အချယ်အသ လုံးဝမရှိသော်လည်း ဖြူနုသော အသားအရည်၊ ထူထဲသော မျက်ခုံးတန်း နှစ်ခုသည် နှုတ်ခမ်းပါးပါးနှင့် ပါးမို့များရှိသော မိန်းမငယ်အား မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ အရုပ်မဆိုးစေပေ။ ဆံပင်ရှည်များကို နောက်ပြန် သိမ်းရလွယ်သော ဘီးကုတ် အညိုဖြင့် ပင့်သိမ်းထား၏။ သို့သော် စိတ်နှလုံး ကြေကွဲနေသော မျက်လုံးအစုံက ရင်ထဲမှ ပူတွေးမှုကို ဖုံးကွယ်ထားနိုင်ချေ။

ပို၍ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသည်က သူ့ ကိုယ်ပေါ်မှ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံ၊ အနက်ရောင် ပိတ်ဖောက်ဇာ လက်ရှည်ကို အနီပေါ်မှာ အနက်ဖောက် ပန်းပွင့်များများ ပါသော ပါတိတ်အရောင် ရင့်ရင့်ရဲရဲနှင့်တွဲဖက် ဝတ်ဆင်ကာ မဟူရာ လက်စွပ်နှင့် လက်ကောက်ကို ဝတ်ဆင်ထား၏။ သို့တိုင် လက်ဝတ်ရတနာ လက်ကို မြင်မှာစိုး၍ လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် မသိမသာ အုပ်ဆိုင်းထားရှာ၏။ ကြွားလို သောသဘောမဟုတ်သလို အနည်းငယ် စိုးကြောက်ပုံဖြင့် ပြုမူနေကြောင်း သိသာလှပါသည်။

“ညီမ ပြောချင်တာ ဒါပဲလား။”

သူ အနေခက်နေသလို မျက်ရည်ကလည်း တစ်ပေါက်ချင်း ကျမဆုံး ဖြစ်နေရင်း ကျွန်မရှေ့ တွင် အကျဉ်းခံနေရသည့်သဖွယ် မလှုပ်မယှက်ရှိနေ၍ လည်း ကျွန်မ အားနာလာလေသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို အလျော့ပါးဆုံး လေသံဖြင့် ထွက်ပေါက်ပေးလိုက်ရပါတော့၏။

“ကျန်ပါသေးတယ် ... သူ ဘယ်လိုပြောရမှန်း မသိလို့”

ဘေးမှဝင် ဧည့်ထောက်ခံလိုက်သော အမျိုးသမီးကြီးဘက်သို့
လှည့်ကြည့်ရန် လိုအပ်သွား လေ။ ကျွန်မ မျက်နှာသည် အေးစက် တင်းမာနေမှာ
သေချာ၏ ။

ထို့အတူ ကျွန်မ အပြုအမူမှာလည်း ရင့်ရော် မှန်မှိုင်းနေမည်သာ။
ဤအတွက် မည်သည့် ဆင်ခြေမှ ပေးစရာမလိုပါ။ ဤနေနည်းသည် ကျွန်မ
ထမ်းဆောင်ရမည့် အဓိက တာဝန်များသာ ဖြစ်၏ ။

“ဒါဖြင့် ဆက်ပြောလေ၊ ငိုနေရုံနဲ့တော့ ကျွန်မ ဘာမှမလုပ်တတ်ဘူး၊
ဒီအထိ လာပြီးမှ နောက်ထပ် တစ်ခုခုပြောစရာ ပါလာဦးမှပဲ ... ပြောပါ”

“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ်၊ ပြောလိုက်လေ ခင်ခင်ခန့်”

ထိုနာမည်ကို ကြားရသောအခါ နှုတ်ခမ်းမဲ့သွားပါသည်။
ယောင်ယောင်လေး မဲ့မိတာမို့ ခေါင်းငုံ့ပြီး ငိုနေသော ခင်ခင်ခန့်နှင့် စကားတွေ
ပြောရန်အားပေးတိုက်တွန်းနေသော သူ့ အဒေါ်တို့ မမြင်လိုက်ပါ။ မြင်လည်း
ကိစ္စမရှိပါဘူး။ နှုတ်ခမ်း တစ်မဲ့လောက်က ခင်ခင်ခန့်ကို ဘယ်လိုမှ
ထိခိုက်နစ်နာစေမှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ယခုမှပင် မော့လာသော ခင်ခင်ခန့် မျက်နှာကို ပို၍ မြင်ရလေသည်။

ချောသည်။ ချောသည်ဆိုတာထက်တော့ ပို၍ မပြောတတ်။ ပြုပြင်၍
လှသော အလှလည်း မဟုတ်။ မျက်နှာပေါ်မှာ လုံးဝ လိုက်လျောညီစွာ
လိမ်းခြယ်ထားသော ရုပ်ရည်ပိုင်ရှင်သည် အသည်းနှလုံးတွေ မောပန်းအောင်
ခံစားနေရခြင်းအတွက် ကျွန်မ မည်သို့ ကူညီဆောင်ရွက်ပေး ရဦးမှာပါလိမ့်။

“ခန့်ဆိုမှာ မမမျိုးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ စာချုပ်တစ်ခုရှိနေပါတယ်”

နူးညံ့သိမ်မွေ့သောအသံသည် ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ကြောင့် ပို၍
တိုးတိုးနေ၏ ။ ဘာတွေ ကိုများကြောက်ရပြန်ပြီလဲ ခင်ခင်ခန့်။ မင်းရဲ့

ကြောက်ရွံ့မှုတွေကို ကျွန်မကလည်း တစ်ဖန်ပြန် ကြောက်မိပါရဲ့။ ကျွန်မ ကြောက်တဲ့ထဲမှာ ခန့်ရဲ့ခိုင်ခန့်တဲ့ အောင်မြင်ခြင်းပါဝင်သည်။ ဟုတ်တယ်။ ခန့်ရဲ့ ခိုင်ခန့်တဲ့ အောင်မြင်ခြင်းတွေကို ကျွန်မ အဝေးက ကြည့်နေရုံနဲ့ရပါ့မလား။ ပြီးဆုံးသွားပြီ ထင်ရတဲ့ ဘဝ တစ်ဝက်ကို ကျွန်မ ပြန်လှည့်မကြည့်ရင် မရဘူးလား ခန့်ရယ်။

“ဘာစာချုပ်ပါလိမ့် ... ကျွန်မ မသိဘူး”

သူက ကျွန်မကို မမမျိုးဟု ခေါ်သည်။

ကျွန်မက သူ့ကို ညီမဟုခေါ်လိုက် ... ခန့်ဟု ခေါ်လိုက်။ အလျဉ်းသင့် သလိုပင်။ သူ့ခေါ်သံမှာ လေးစားခြင်းပါသည်။

ကျွန်မ ခေါ်သံမှာမူ စိတ်ပြတ်ခြင်းနှင့် သံသယသံပါသည်။

“အသက် အာမခံ စာချုပ်ပါ”

သူ ကြိုးစားပြောပါသည်။ ထိုစကားကြားလိုက်ရတာ နှင့် မျက်လုံးထဲမှာ ရယ်မော ပျော်ရွှင် နေသော လူတစ်ယောက်ကို ဗြုန်းခနဲ တွေ့ရှိလိုက်လေ၏ ။ အစိမ်းနုရောင် စာချုပ် တစ်စောင်နှင့် ကျွန်မ၏ စိတ်ကောက်ခြင်းကို ချောမြူခဲ့သော လူတစ်ယောက်။

ထိုစာချုပ်သည် ထိုစဉ်က ကျွန်မနှင့် ထိုလူ၏ ရှည်လျားခွံညားလှသော ချစ်ခြင်းမေတ္တာ သာဓကကြီးပေါ့။ ဘုရားရေ ... ထိုစာချုပ်ကို ကျွန်မ မေ့နေပါလား။

တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာ ကျွန်မ လက်ချောင်းများကို တဖျောက်ဖျောက်ချိုးမိသွား၏ ။ အသက်အာမခံစာချုပ်တဲ့။ စာချုပ်ဆိုတာနှင့် ကျွန်မက တစ်ကြိမ်တစ်ခါက လှပသော လက်ထပ် စာချုပ်နှင့်တစ်ကြိမ်တစ်ခါက မလှပသော ကွာရှင်းပြတ်စဲစာချုပ်တို့ကိုသာ မြင်ယောင်မိခဲ့သည်။

ကွာရှင်းစာချုပ်ဆိုမှ ... ထိုစာချုပ်တွင် ကျွန်မ လက်မှတ်တစ်ခုသာ

ထိုးခဲ့ရသေးကြောင်း သတိရသွားလေ၏။ ထို့အတွက် တစ်ဝက်တစ်ခြမ်း ကျန်နေသော လက်မှတ်ကို ကျွန်မ ရှေ့မှာ ထိုင်နေသော ခင်ခင်ခန့်၏ ခင်ပွန်းသည်က ထိုးရောထိုးပါရဲ့လား။ ဒါတွေ ကျွန်မ မသိတော့ပေ။

ယခုတော့ ကျွန်မ တင်းထားသော စိတ်သည် အသက်အာမခံစာချုပ်ဆိုသည့် စကား ကြောင့် ယိုင်လဲလုမတတ်ဖြစ်လာပြီး မျက်ရည်များ ရစ်ဝဲလာမိလေသည်။ သို့သော် ခပ်တည်တည် ဖြစ်အောင် ကျွန်မ နေပေးထား၏။

“အဲဒါ ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမှာလဲ ...၊ စာချုပ်က ဘယ်က တွေ့တာလဲ”

“မောင့် ... မောင့် အလုပ်စားပွဲ အံ့ဆွဲထဲကပါ ...၊ အဲဒီ စာချုပ်မှာ မမမျိုးကို ရပိုင်ခွင့် ... လွှဲ ... လွှဲထားလို့”

မောင်ဟု ခေါ်ခေါ်ချင်း ကျွန်မဆီ တစ်ချက် လှမ်းကြည့်၏။ ကျွန်မ ဘက်မှ ယောင်ယောင်မျှ ပင် မထူးခြား၍ သူဆက်ပြောသည်။ သူ ဘာကို ဆိုလိုချင်ကြောင်း ကျွန်မ အလွန်အမင်း သဘောပေါက်သွားပါပြီ။ လက်စသတ်တော့ သူ ကျွန်မ အိမ်ရိပ်အထိလာဝံ့တာ သူ့မှာ တောင်းဆို စရာတွေ၊ ရပိုင်ခွင့်ရှိနေတဲ့ တွန်းအားတွေက သည်အထိ မျက်နှာပြောင်တိုက်ဝံ့တာကိုး။ ကိစ္စမရှိပါ ဘူး ... မင်းက ခင်ခင်ခန့်လေ။

ကျွန်မ မင်းရဲ့ အစွမ်းအစ အရည်အချင်းတွေကို ယုံကြည်ထားပါတယ်။ ငဲ့ညှာခြင်းဆိုတာ မင်းမှာ မရှိဘူး၊ ဒါကို ကျွန်မ အစွမ်းကုန် စွပ်စွဲလိုက်မယ် ဟုတ်ပြီလား။ ဒီတော့ မင်းကိုလည်း ကျွန်မ မညှာချင်ဘူးကွယ်။

“ဟုတ်တယ်၊ သူ ကျွန်မကို အာမခံလွှဲထားတာ ကျွန်မ သိတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီစာချုပ် ညီမ နာမည် ပြန်လွှဲမပေးဘူးလား၊ ဟင် ...”

“ဟင့်အင်း ...၊ ခန့် ဒါတွေ မသိဘူး”

“မသိဘူး ဟုတ်လား၊ အံ့ဩစရာပဲ။ သူကပြောသင့်တာပေါ့၊ ကဲပါ ...
ထားပါတော့။ သူမှ မရှိတော့တာ၊ သူ့ကို ထိခိုက်နစ်နာသွားဦးမယ်၊ အဲဒီ တော့ ခန့်က
ဘာဖြစ်ချင်သလဲ၊ ကျွန်မ ဘာလုပ် ပေးရမလဲ၊ ဒါပဲ ပြောကြတာ
ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

“ဟယ် ... သိပ်ကောင်းတာပေါ့”

ခန့်အဒေါ်သည် ဣန္ဒြေမထိန်းနိုင်စွာဘဲ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာရှိသွား၏ ။
ကျွန်မ သူတို့ကို အေးစက်စက် လှမ်းကြည့်ရင်း ဧည့်ခံထားသော ကော်ဖီခွက်များဆီ
တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်လိုက်ရာ ကော်ဖီတွေက မျက်နှာပြင် တင်းမာနေ၏ ။

အိမ်မှာ အဖော်ခေါ်ထားသော ကောင်မလေးကို လှမ်းခေါ်ပြီး
အပူပြန်ဖျော်ခိုင်းလိုက်စဉ် ခန့်က တားသည်။

“ရတယ်၊ ခန့်တို့ မသောက်တော့ပါဘူး”

ကျွန်မ တိုက်သည့်ကော်ဖီမှာ အဆိပ်ခတ်ထား လေမည်လားဟုများ
စိုးရိမ်နေရော့ထင်၊ ဒီလိုတော့ မတွေးတန်ရာ။ ခန့် မျက်နှာမှာ မာန်မရှိ၊ မာန မရှိ၊
သို့သော် ခန့်မှာ တစ်ခုခု လိုအပ်နေ သည်။ ထိုလိုအပ်ချက်ကို ကျွန်မ ရှာမတွေ့။

ကျွန်မ မျက်နှာများကို ဖတ်စာ လုပ်ဖတ်နည်းအား ကာလ
အနည်းငယ်ကမှ နားလည် သိရှိ ခံစားတတ်သူဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုကဲ့သို့
သိရှိခံစားနိုင်အောင် သင်ကြားပေးသူသည် ခင်ခင်ခန့် ခင်ပွန်းပဲ ဖြစ်၏ ။

“ကော်ဖီလေးလို့ လဲပေးမှာပါ၊ ခရီးဝေးက လာရတာ
ကော်ဖီလောက်တော့ သောက်သွားပါ ဦး၊ အန္တရာယ် မရှိစေရပါဘူး၊ ကျွန်မ
တာဝန်ယူပါတယ်”

ထိုစကားသည် အနက်အရှိုင်း ရှိလှကြောင်း ခန့် ရိပ်မိသွား၏ ။ ဖျတ်ခနဲ
မော့ကြည့်ပြီး မျက်နှာကွက်ဆို ပျက်သွားလေ၏ ။

“အိုး ... ဒီသဘော မဟုတ်ရပါဘူး မမမျိုးရယ်၊ မဖျော်ပါနဲ့တော့၊ ဒါပဲ သောက်ပါမယ်”

ထိုသို့ ပြောရင်းနှင့်ပင် ပြန်ယူသွားမည့် ကော်ဖီပန်းကန် အတင်းဆွဲပြီး တစ်ကျိုက်တည်း မော့သောက်ချလိုက်သည်။ ကျွန်မ တားချိန်ပင် မရလိုက်။ ကျွန်မ စကားကို သူ နားလည်သွားပုံက ပါးနပ်လျင်မြန်သူတို့ အလေ့အထကို ဖော်ပြတာပဲ ဖြစ်သည်။

ခန့်သောက်တော့ သူ့ အဒေါ်လည်း ပျိုးပျိုးပျာပျာသောက်သည်။ ကျွန်မ နည်းနည်းတော့ ကျေနပ်သွား၏ ခန့်၏ ရိုးကျိုးမှုမှာ ကျွန်မ ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် အရေးပါနေသည်။

ကော်ဖီပန်းကန်လွတ်များကို ရပ်နေသော ကောင်မလေးဆီ ကမ်းပေးပြီးတာနှင့် ကျွန်မ ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်ကာ သူ၏ တုံ့ဆိုင်းသွားသော စကားကို ဆက်ချင်လာ၏ ။

အလိုက်သိစွာပဲ ကျွန်မ အရင်ဦးအောင် ပြောလိုက်ပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်မက ခင်ခင်ခန့်တောင်းဆိုသမျှ လိုက်လျောပေးလိုသူ မဟုတ်ဘဲ၊ ကျွန်မ ပေးသမျှသာ ခင်ခင်ခန့် ရစေချင်သည့် အတ္တကို လုံးဝ အထိမခံလိုသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ယခုအချိန်မှာ ကျွန်မ လုပ်သင့်တာ အကုန်လုပ်မည်။

“အဲဒီ စာချုပ်ထဲက ငွေတွေ ကျွန်မ မယူချင်ပါဘူး ခန့်ပဲ တောင်းယူလိုက်ပါ၊ ဒီငွေက ခန့်နဲ့ ဆိုင်သင့်တယ်”

ထိုစကားအတွက် ခန့် ကြိုတင်မျှော်လင့်ထားပုံမရ အံ့အားတသင့်ဖြစ်သွားလေသည်။ ထို့နောက် ခန့် ဣန္ဒြေပျက်စွာ တဟိုဟို တအင်အင် ဖြစ်လာ၏ ။ သည်လို ဖြစ်စေချင်လို့ သည်လို ပြောတာပဲ။ ကဲ ... မင်းဘာတတ်နိုင်သေးလဲ ခန့်။ လောကကြီးမှာ မုန်းတီးစရာ အကောင်းဆုံး မိန်းမ

တစ်ယောက်အပေါ် တင်မမျိုး သဘောကောင်းပြလိုက်တော့ အဲဒီ မိန်းမ ဘာဖြစ်သွားမယ် ထင်သလဲ၊ မင်း မင်းခန့် အားနာရှက်ကြောက်ပြီး ကျွန်မကို အထင်ကြံ အံ့ဩသွားရပြန်ပြီ မဟုတ်လား။

တကယ်ဆို ခန့်ဟာ တင်မေမျိုးကို ဒီလောက် အရည်အချင်းနဲ့ လာမတွေ့သင့်ဘူး ကွယ်၊ တင်မေမျိုးမှာ ကြီးမားတဲ့ အငြိုးတွေ သွေးအေးမှုတွေနဲ့ မင်းကို အနိုင်ယူဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်နေမယ် ဆိုတာ မင်းသိထား သင့်ပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် ခန့် မြင်ကွင်းထဲမှာတော့ မေမျိုး ဆိုတာ အလျော့ပေးနေ ကျ ရေမြွေလေးပေါ့ကွယ်။

ဒီနေရာမှာ တင်မေမျိုး တစ်ကိုယ်တာ ခန့်ရှေ့မှာ ထိုင်ပြီး ယဲ့ယဲ့လေး ပြီးနေမယ်ဆိုရင် တင်မေမျိုး နောက်တစ်ကိုယ်က မင်း နှလုံးသားကို ဆုပ်ခြေဖို့ အသင့်ရှိနေတယ်။ သိရဲ့လား။

“ခန့် ခန့် တောင်းလို့ မရဘူးထင်တယ်”

ထစ်ငေါ့ ထစ်ငေါ့ ပြောရင်း မျက်ရည်တွေ ထပ်ပဲလာသောကြောင့် ခန့်သည် ထိုကိစ္စ အတွက် သူမဘက်မှ အလားအလာ မကောင်းကြောင်း ကြိုတင် သိရှိထားဟန် တူ၏ ကျွန်မ အိမ်ပေါ်သို့ စတက်လာစဉ်က ကျွန်မ ဘာလုပ်လုပ်ခံမည့် ရုပ်လက္ခဏာဖြင့် သူမ ပြောသောစကား မှာ အခု အဓိပ္ပာယ် လေးနက်သွားလေ၏ ။

“ခန့် မေမျိုးကို တွေ့ချင်လို့ပါနော်၊ ခန့်ကို လက်ခံစကားပြောပါ မေမျိုးရယ်၊ ခန့် မိုက်ခဲ့သမျှ ဝန်ချပါတယ်၊ အခု မောင်လဲ မရှိတော့ပါဘူး၊ မောင့်ကိုယ်စား ခန့် လာတောင်းပန်တာပါ”

ပြောပြီးတာနှင့် ခန့် တအိအိခိုရှိက်လေသည်။ ရုတ်တရက်မို့ ကျွန်မ ကြောင်ကြည့်နေမိ သေး၏ ။ နောက်မှ အသိဝင်လာပြီး ခန့်ကို ချောမိမလိုပင် ဖြစ်ခဲ့ရ၏ ။

ဘယ်လောက်တော်တဲ့ မိန်းကမလေးလဲ။ သူဟာ ကျွန်မထက်များစွာ ငယ်သည်။ ထိုထက် မက သူ့ အလှတွေက ကျွန်မထက် အစစအရာရာသာသည်။

ထို့အတူ သူ့ပညာ အရည်အချင်းမှာ မဟာသိပ္ပံ အပိုင်း(ခ)အဆင့်ထိ တက်ခဲ့ကြောင်း သိထား၏။ ထိုသူမက မမျှော်လင့်ဘဲ ကျွန်မရှေ့ ဝပ်တွားလာတော့ ကျွန်မက ဟန်ဆောင်ပန် ဆောင်သဘောထားကြီးဖြင့် ပြလိုက်တော့၏။

သူ ဘယ်တော့မှ ကျွန်မ ရှုံးနိမ့်နေမိတာ မသိစေရဘူး ဆိုတဲ့ စိတ်က ကျွန်မမှာ ဝန်ထုပ် ဝန်ပိုး ဖြစ်နေသည့်တိုင်အောင် ထိဝန်ကို မညည်းမညူ ထမ်းလိုက်ဦးမည်။ မပင့်ဖိတ်ဘဲ သူက ရောက်လာတာပဲ၊ ဘယ်တတ်နိုင်ပါတော့မလဲ။

ခင်ခင်ခန့်ရေ မင်းတော့ တင်မေမျိုးရဲ့ အငြိုးကို ပုတ်နှိုးလိုက်သလို ဖြစ်သွားတာ ကံဆိုးတာ ပါပဲလား။

“ခန့် တောင်းလို့မရဘူးဆိုတော့”

ကျွန်မက လုံးဝနားမလည်ဟန်ဖြင့် မေးသည်။ ခန့်က အဖြေရခက်နေ၏ ။ သည်မှာတင် ခန့် အဒေါ်က ဝင်ပြော၏။

“ဒီလိုပါ မျိုးရယ် ... အဒေါ်တူမက မောင်ရဲနီ ဆုံးပြီးတစ်လလောက်မှာ သူ့အတွက် ရနိုင်တဲ့ ယာဉ်တိုက်သေဆုံးတဲ့လျော်ကြေး လျှောက်လိုက်တယ်”

“ဟုတ်လား ... တောင်းလို့ရလား”

“ရပါတယ် ... တစ်သောင်းရတယ်”

“ကောင်းတာပေါ့၊ ခန့်အတွက် အသုံးဝင်တာပေါ့”

ကျွန်မ မကျွမ်းကျင်သော အရည်အချင်းကို ခန့် ကျွမ်းကျင်တာ မဆန်းပါ။ သူက ရုံးဌာနများ နှင့် ကျွမ်းဝင်ရင်းနှီးသူ၊ ပင်ကိုယ် သွက်လက်ချက်ချာသူ၊ ကျွန်မလို တသီးတခြားနေခဲ့သူ မဟုတ်၍ လည်း သူမ၏ ရပိုင်ခွင့်မှန်သမျှ မနစ်နာရအောင် ကြိုးစား ဖန်တီးနိုင်စွမ်းရှိချေ၏။

ဒါကိုတော့ ကျွန်မက မကန့်ကွက်လိုဘဲ ချီးကျူးလိုပါသည်။

ခင်ပွန်းသည်တစ်ယောက်၏ ရပိုင်ခွင့်မှန်သမျှကို သူ့ဇနီးက ဆက်ခံပိုင်ခွင့်ရှိတာ ဘာဆန်းလို့လဲ။

ဒါပေမယ့် ဆန်းသည်။ သူ့ အဒေါ်စကားက ဆန်းသည်။

“ဒါပေမယ့် အဒေါ်တူမက တစ်သောင်းပဲရပြီး”

သည်တော့မှ ဇာတ်ရည်ကောင်းကောင်း လည်တော့၏ ။ ဖြုန်းခနဲတော့ ကျွန်မ ဘာပြန်ပြော ရမှန်းမသိ။ ချက်ချင်းဆိုသလို ခန့်၏ မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်တော့ ခန့်က သူ့ အဒေါ်ပြောသမျှ အတွက် သူပြောသလို ငြိမ်သက်ပေးနေ၏ ။ ဒါဆို ခန့်သဘောတူသည့် သဘောပင်။

မျက်နှာဖတ်စက်သည် ခန့်ဆီမှ ကမန်းကတန်း ကျွန်မ ဖတ်ဖူးသော အစိမ်းနုရောင် အာမခံ စာချုပ်ထဲမှ အကျိုးခံစားခွင့်ငွေဟူသော အကွက်ဆီ ရွှေသွား၏ ။ ငွေဆယ်သိန်း။ ဆယ်သိန်း။

ကျွန်မ စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်မ စွန့်ခွာလာခဲ့သော အတိတ်အတွက် ကျွန်မ ပြန်လှည့်ကြည့်စရာ မလိုပေ။ ကျွန်မ ပိုင်ဆိုင်သမျှသည် ကျွန်မ စွန့်ခွာခဲ့သော အိမ်၊ ခြံ၊ မြေနှင့် လူတစ်ယောက်ဆီမှာ အဆုံးသတ်သွားခဲ့ပြီးသားမို့ ဘာကိုများထပ်မံ လိုချင်မက်မောရဦးမည်နည်း။

“ကောင်းပြီလေ ... ကျွန်မ လွှဲစာ ရေးပေးလိုက်ပါ့မယ်။ ခန့်လာတာ ဒါလိုချင်လို့ပဲကွယ်၊ ရစေရမယ် ... ကျွန်မ ထက်စာရင် ခန့်မှာ ငွေရှိမှဖြစ်မယ်၊ ခန့် နစ်နာသမျှအတွက် လိုအပ်တယ်”

တမင်ပဲ ဤသို့ပြောပေးလိုက်၏ ။ ခန့် နစ်နာသမျှ။

ထိုစကားကို ခန့်ကြားတော့ မျက်နှာပျက်သွားသည်။ တစ်ချိန်က ခန့်စကားကို ပြန်ချေပ တူးဆွခြင်းမှန်း သိသွားပုံရသည်။

ကျွန်မမှာ ခန့်လိုချင်သည့်ငွေ ပေးလိုက်ရုံအပြင် တခြားဘာမှမတွေး။

ငွေတွေ ပေးလိုက်ရ တာ အနှမြောမရှိလေခြင်းဟု ခန့်တွေးလျှင်တောင် ကျွန်မ
မတွေးပါ။

ထိုကဲ့သို့ မတွေးခြင်းက ကျွန်မဒီအချိန်မှာ ခင်ခင်ခန့်ကို တမြည့်မြည့်
ဖြစ်စေလိုသည်။

ခန့် ဒေါသတကြီးနှင့် ကျွန်မကို ရန်လိုခံရမှာကြောက်၍ လည်းမဟုတ်။
ခန့် ချစ်ခင်အောင် ကျွန်မ နေလို၍ လည်းမဟုတ်။ အမှန်တကယ်မှာ ခန့်
နှလုံးထပ်ကြေကွဲအောင် လှုပ်တောင်ခြင်းပဲ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ခန့်ကို ရှေ့ထားပြီး ကျွန်မ
စာတစ်စောင်ကောက်ရေးပေးလိုက်၏ ။ ထိုစာသည် ခန့်အလိုလားဆုံး
သက်သေစာဖြစ်သည်။ ကျွန်မ၏ ကြီးကျယ် မြင့်မြတ်မှု အောင်ပွဲလည်း ဖြစ်၏ ။

သက်ဆိုင်ရာသို့

ကျွန်မသည်

ဦးရဲနီ(အမျိုးသားမှတ်ပုံတင်အမှတ်.....)ထားရှိသော အသက် အာမခံ
စာချုပ်ပါ အကျိုးခံစားခွင့်ရှိသူ တစ်ဦးဖြစ်သော်လည်း ကျွန်မနှင့် ဦးရဲနီသည်
လွန်ခဲ့သော (၂)လခန့်ကပင် တရားဝင် ကွာရှင်းပြီးဖြစ်ပါ၍ ထိုအကျိုးခံစားခွင့်
ငွေကျပ် ဆယ်သိန်း(၁၀၀၀၀၀၀၀)တိတိအား သူ၏ တရားဝင် လက်ရှိဇနီး
မခင်ခင်ခန့်သို့ ကျေနပ်စွာ သဘောတူ လွှဲပြောင်းပေးပါသည်။ ကန့်ကွက်ရန်
မည်သည့်အကြောင်းမှ မရှိပါ။

တင်မေမျိုး

စာသည် ကြိုတင်ကျက်မှတ်ထားသမျှ ချရေးလိုက်သလို လွယ်ကူနေ၏ ။
သည်လိုနေရာမှာ ကျွန်မ လက်တွေ့က သွက်ချည်လား။ သို့သော်
မောင့်နာမည်ရေးတော့ လက်တုန်ချင်သည်။ နီဆိုသော စာလုံးကို ဆံခတ်
မနည်းသတ်ရ၏ ။ နီဆိုသော စာလုံးက ကျွန်မကို ခြိမ်းခြောက်လေ၏ ။ မောင်က

ကျွန်မနှင့်စကားပြောလျှင် ...

“မျိုး ... မောင်ကလေး”ဟု တစ်ခါတစ်ခါ ပြောတတ်သလို၊ တစ်ခါတစ်ခါမှာ “နီကလေးကွာ မျိုးကလဲ နီပြောတာက ဒီလို”ဟု ထည့်ပြောတတ်သူလည်း ဖြစ်၏ ။

စာကို အသေအချာဖတ်ပြီး ကျေနပ်လောက်မှ ခန့်လက်ထဲသို့ စာထည့်ပေးလိုက်ပါသည်။ ခန့်နှင့် သူ့အဒေါ် စာကို ခေါင်းချင်းဆိုင်ဖတ်အပြီး စောင့်လိုက်၏ ။ သူတို့ အံ့အားတသင့် ကျွန်မဆီ ကြည့်လာသောအခါ ကျွန်မထရပ်လိုက်၏ ။ သူတို့ ပြန်ဖို့ကောင်းပြီ။

“ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား ... ဘာလိုသေးလဲ၊ သူ့ မှတ်ပုံတင်နံပါတ်တော့ ညီမပဲ ထည့်လိုက် ပေါ့၊ ကျွန်မ မေ့သွားပြီ”

“ဟိုလေ ... ဟို မမမျိုး ... ငွေတွေအားလုံး ခန့်မလိုချင်ပါဘူး၊ မမမျိုးလဲယူပါ၊ ခန့်က စာချုပ်လာပို့ပေးတာပါ”

အရှက်ပြေဟု ကျွန်မ ပြောလျှင် ခန့် ထပ် မျက်ရည်ကျဦးတော့မည်။

ကျွန်မ၏ ကြမ်းခင်း ကော်ဇောများသည် ခင်ခင်ခန့် မျက်ရည်တွေကို သိမ်းဆည်းရန် နေရာမရှိ။ ကျွန်မ မျက်ရည်များဖြင့် နေရာပြည့်ပြီးသားဖြစ်သည်။

“မယူတော့ပါဘူး။ ကျွန်မဆီကို ခန့်လာတာ ဒီတစ်ခါနောက်ဆုံးဖြစ်ပါစေ။ ကျွန်မ သူနဲ့ပတ်သက်ရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ မတွေ့ချင်လို့ ဒီအထိ ပြောင်းနေတာပါ။ ခန့်လဲ သူ့ကို ချစ်တယ်ဆို ရင် သူနဲ့ကျွန်မ တစ်ချိန်က သက်ဆိုင်ခဲ့တာ မေ့ပစ်လိုက်ပါတော့။ ခန့်ဘဝထဲမှာပဲ သူနေသွားတယ် လို့ အောက်မေ့ပြီး ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် အပြီးနဲ့ လမ်းခွဲကြရအောင်”

ကြည့်စမ်း။ ဘယ်လောက် သဘောထားပြည့်ဝတဲ့ ကျွန်မလဲ၊ ပြီးနေသော တင်မေမျိုးရဲ့ အနိုင်ပိုင်းမှုကို ခင်ခင်ခန့် အလူးအလဲ ခံလိုက်လေသည်။

“ဒီ စာချုပ်ကို ခန့် တွေ့တွေ့ချင်း ... ကိုခင်မောင်ဦးဆီ သွားပြသေးတယ်”

“ဒီတော့ သူက ဘာပြောလဲ”

“သူက ... ဒါ မမမျိုးနဲ့ပဲ ဆိုင်တယ်တဲ့”

“အခုဆို မဆိုင်တော့ဘူးလေကွယ်၊ သူ့ဆီပြန်ပို့ပြီး စိတ်ရှင်းရှင်းနဲ့ ခန့် တောင်းယူပေါ့”

“ခန့် ... ခန့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ မမမျိုးရယ်၊ ခန့်မှာ ငွေထက်”

“တော်ပြီကွယ် ... ရပ်လိုက်တော့၊ ကျွန်မ ဘာမှ နားမထောင်ချင်ဘူး၊ ခန့်ပြန်နိုင်ပါပြီ”

ကျွန်မ၏ ပြတ်သားစွာ ငြင်းဆိုမှုကြောင့် ခန့် ထပ်မကွန့်ဝံ့တော့ပါ။ သူမ အိတ်ထဲမှ ထုတ်ယူ ထားသော စာချုပ်ပြန်သိမ်း၍ ကျွန်မ ရေးပေးလိုက်သည့် လွှဲစာနှင့်အတူ ကျွန်မ ခြံဝင်းထဲမှ လျှိုးငုတ်စွာ ပြန်သွား ပါလေသည်။ မပြန်ခင် စာချုပ် ကျန်ခဲ့မည်စိုး၍ ကျွန်မ သတိပေးလိုက် သေး၏ ။

ခန့်တို့ တူအရီး ပြန်သွားသောအခါမှ ကျွန်မ နှလုံးတွေ ပင်ပန်းစွာ အလုပ် အလုပ်နေရပြီကို သတိထားမိ သွား၏ ။ ချက်ချင်းဆိုသလို အိပ်ရာထဲသို့ ကမန်းကတန်း ပြေးခွေလိုက်ရင်း အိပ်စင် ဘေးမှ ဆေးပုလင်းကိုဖွင့်၍ ဆေးတစ်ပြား လျှာအောက်သို့ ထိုးသွင်းကာ စိတ်ငြိမ်သက်အောင် မျက်လုံးစုံမှိတ်ထားလိုက်ရပါသည်။

ငါးမိနစ်မှ ဆယ်မိနစ်အထိ ကျွန်မ အနားယူနေရင်ခန့်ကို ပုံဖော်နေမိသည်။ ခန့်ဟာ မောင် ထားခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းတွေနဲ့တင် အားမရလို့ မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး ကျွန်မဆီ ငွေလိုက်တောင်းဝံ့တာ ကျွန်မ မအံ့သြပါ။

ခင်ခင်ခန့်သည် သူ့ အလုပ်ကို သူ ပီပီပြင်ပြင် လုပ်ခြင်းပဲဖြစ်၏ ။ ထို့အတွက် ကျွန်မကလည်း ကျွန်မ၏ စိတ်ရင်းအတိုင်း ပြုလုပ်ခြင်းပဲ ဖြစ်သည်။

ကျွန်မ တရားသလား မတရားသလား မစဉ်းစား ချင်။ ဒီအချိန်မှာ ကျွန်မလုပ်သမျှ အမှန်တရားသာ ဖြစ်ရမည်လေ။ သို့သော် စိတ်မောနှမ်းမှုကဖြင့် ခန့် ပေးသလား၊ မောင် ပေးသလား၊ ကျွန်မကပဲ ပြုလုပ်မိသလားဆိုတာ ရောထွေးနေလေ၏ ။

ကျွန်မ အိပ်ရာထဲမှာ အင်အား ပြန်စုစည်းနေစဉ် ခန့်လည်း သူ့ အိမ်ရောက်လျှင် ထိုစာ ကြောင့် အိပ်ရာထဲ ခွေလှဲနိုင်ကြောင်း ကျွန်မ ကြိုတင်တွေးမိ၏ ။ ထိုစာသည် ခင်ခင်ခန့်ကို အိပ်ရာထဲ ခွေလှဲငိုကြွေး ရလောက်အောင် ကျွန်မ၏ သဘောထားကြီးမြင့်မှုကို ပြပေးတော့မည်။ ခန့်ရေ ... ငိုပါ၊ အားရအောင် ငိုပါကွယ်။

သူ့ကို အခုကျမှ ကျွန်မ အပြစ်မတင်တော့ပါ။ သို့တိုင် ခန့်ကို အရင်ကပင် အပြစ်မြင်ပြီးသား ဖြစ်နေ၏ ။

ကျွန်မဘဝ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်ခဲ့ရခြင်း၏ နံပါတ်တစ် တရားခံသည် မောင်ဖြစ်မည်ဆိုလျှင် နံပါတ် နှစ် တရားခံသည် ခင်ခင်ခန့်သာဖြစ်မည်။ ဒါကို ခန့် ငြင်းမည်လား။ မငြင်းနဲ့ခန့်။ မင်းဟာ တင်မေမျိုး ဆိုတဲ့ မိန်းမကို မီးလောင်တိုက်သွင်းသတ်ခဲ့တာ။ ဒါပေမယ့် အသိဉာဏ် ဆင်ခြင်တရားနဲ့ တင်မေမျိုး မသေအောင်ကြိုးစားခဲ့ပါတယ်။ ဘယ်သေလို့ ဖြစ်ပါ့မလဲ ခန့်ရယ်၊ အခုလို အခြေအနေ မျိုး ကြုံလာခဲ့လျှင်လို့ကြိုတင် အကွက်မချထားပေမယ့် ထင်းခွေမကြုံ၊ ရေခပ်ကြုံလာတဲ့အခါဆိုပြီး ကျွန်မ အသက်ရှင်နေတာ။

ကျွန်မဘဝ ဖရိုဖရဲဖြစ်ရခြင်းအတွက် ငွေကြေးဥစ္စာမပါဝင်ပါ။ လင်ယောက်ျား၏ ငွေကြေးကို တပ်မက်လိုချင်ပြီး မိမိ စားဝတ်နေရေးကို ဖြေရှင်းရသော မိန်းမထဲတွင် ကျွန်မ မပါဝင်ပါ။ ကျွန်မ၏ ငွေကြေးမနသည် မောင့် စီးပွားရေးကို ဦးညွှတ်စရာ အကြောင်းမရှိ။

ကျွန်မ၏ စိန်ပန်းခိုင်ဆံထိုး မောင့်ရင်ဘတ်မှာ ပေးထိုးရင်း လှပသော ဘဝကို တည်ဆောက်ခဲ့တာတွေ သွေးအေးရယ်မော ပြောပြလိုက်ချင်၏ ။

ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်မ ဘဝ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်ရတာ တွေ
ငွေကြေးမဟုတ်ပါဘူးဟု ရဲရဲတင်းတင်း ပြောဝံ့တာပေါ့။ သို့တိုင် ချစ်ခြင်းမေတ္တာနှင့်
ဂုဏ်သိက္ခာတော့ ပါဝင်သည်။

ထိုကဲ့သို့ ဖြစ်ပျက်သွားအောင် ပြုမူသွားသော
ကျွန်မခင်ပွန်းဟောင်းသည် ကမ္ဘာမြေမှ ကြောက်လန့်တကြား ပြေးထွက်သွားပြီး
ကျွန်မနှင့်ခန့်ကို ရန်တိုက်ပေးသွားခဲ့လေပြီ။

သူကတော့ ငြိမ်းချမ်းသွားပြီပေါ့။

မငြိမ်းချမ်းနေတာက တင်မေမျိုးနဲ့ ခင်ခင်ခန့်။

အထူးသဖြင့် ပိုပြီး သောကဗျာပါဒတွေ၊ အလိုလောဘတွေနှင့်
လုံးထွေးရစ်ပတ်နေသော ခင်ခင်ခန့်။

အလှည့်ကျတော့ မနွဲ့စတမ်းပေါ ခန့်ရယ်။

ကျွန်မဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ (၂)နှစ်လောက် ကတည်းက ဆုံးရှုံးခြင်းဝေဒနာကို
ခံစားခဲ့ရသူပါ။ မောင့်ကို ဆုံးရှုံးခဲ့ရတာ ကြာပါပြီ။ ဆုံးရှုံးခြင်းရဲ့ အရသာက
အခုလိုပဲ ခါးသီးနာကျင်စရာဖြစ် ကြောင်း မောင်နှင့်ခွဲရတော့မည်ဟု သိလာစဉ်ကပင်
ကျွန်မ နားလည်ခဲ့ရသည်လေ။

ထိုကာလ မတိုင်ခင်များမှာတော့ တင်မေမျိုး၏
ရွှေရောင်ကာလများပေါ့ကွယ်။

ရွှေကို မြကွပ် လှချင်တိုင်းလှတဲ့ ကမ္ဘာမှာ ကျွန်မဟာ
မောင့်မဟေသီအဖြစ် ထည်ဝါတင့် တယ် ခွဲတာတွေကို ပြန်ပြောင်း
မတမ်းတလိုတော့ပါ။

သို့သော် ထိုစဉ်က တင်မေမျိုးသည် မောင် ချစ်မြတ်နိုးမှုကို အစွမ်းကုန်
ယူခဲ့တာအမှန်ပင်။ ထိုစဉ်က ရဲနီသည် တင်မေမျိုးအား လက်ဖဝါးပေါ်တင်၍

ယုယကြင်နာမှုတွေနှင့် မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံတာလည်း
အိပ်မက်တွေတော့ မဟုတ်တန်ရာ။

ထိုအခါ ကျွန်မ၏ ရင်နှလုံးသည် နွေးထွေးစွာ အခုန်မြန်လာပြီး
အလွမ်းမပါသော အချစ်ကာလများဆီ ရွေ့လျားလိုက်ပါသွားမိပြန်၏ ။ ထိုကာလများ
လွန်မြောက်သောအခါ၌ မောင့် ရက်စက်ခြင်းများကိုပါ တပါတည်း ခံစားခဲ့ရတာ
လည်း ကျွန်မ မမေ့လိုက်ချင်ပြန်။

ဒါတွေက မေ့ကောင်းစရာတဲ့လားကွယ်။

အပိုင်း(၁)

အခန်း(၁)

ကိုယ်ပိုင်စီးပွားရေး ကုမ္ပဏီတစ်ခု၏ မန်နေဂျင်း ဒါရိုက်တာအဖြစ်
မောင် ရပ်တည်နေသည့် အချိန်သည် ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော ကုမ္ပဏီ လုပ်ငန်းများ
အကြား ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ်ကို မျက်ခြည်ပြတ် မခံသူအဖြစ် ကြိုးစားရသည့်
ကာလများကြား သူ့ပတ်ဝန်းကျင် ကျွန်မ ပတ်ဝန်းကျင် က မောင့်ကို ကြည့်နေကြပြီ
ဖြစ်သည့်အချိန်နှင့် တစ်ထပ်တည်း ကျလေ၏ ။

ထိုသို့ စောင့်ကြည့် နေသူများထဲတွင် ကျွန်မ မပါဝင်ဘူးဆိုပါက မည်သူ
ယုံမည်တဲ့လဲ။ ယုံခြင်း မယုံခြင်းအတွက် မည်သူ့ကိုမျှ ကျွန်မ လိုက်လံ
ဖြေရှင်းနေမည် မဟုတ်ပါ။ မောင့်ကို တောင်မှ မောင့်ဝင်ငွေ ဘယ်လောက်ရှိလဲဟု
မမေးဘူးပါ။ ထို့အတွက်လည်း မောင်က ကျွန်မ၏ ငြိမ်သက်မှုကို မချင့်မရဲ
ဖြစ်ခဲ့သေးသည်လေ။

“မျိုး ... ဟိုနေ့က မောင် ပေးခဲ့တဲ့ ငွေထုပ်ထဲက ငွေငါးသောင်းလောက်
ခဏပေးကွာ”

“ယူလေမောင် ... ဗီရိုထဲမှာ”

ကုမ္ပဏီသို့ မသွားခင် မောင် ရေချိုး၊ အဝတ်အစားလဲတိုင်း ကျွန်မက နှမ်းဖြူးတတ်ပါသည်။ မောင့်အတွက် မျက်နှာသုတ်ပဝါအစ ခေါင်းလိမ်းဆီအဆုံး မရေရာသော ဗာဟီရလေးများ လုပ်ပေးနေတာကိုပင် မောင်က မျိုးပင်ပန်းမယ်ဟု ပြောတတ်၏ ။

ထိုနေ့က ကျွန်မထံမှ မောင် ငွေတောင်းသည်။ မောင် ငွေတောင်းတာ အဆန်းအပြား မဟုတ်ပါ။ ကျွန်မ အသုံးစရိတ်ငွေထဲမှ မောင့် အသုံးစရိတ် ပူးတွဲ သုံးစွဲရတာ မျိုး မရှိတော့တာ ကြာပြီ ဖြစ်သည့်အပြင် မောင် ပေးလာသော ငွေများကိုပင် ကျွန်မ ရင်ခွင်ထဲ ထိုးအပ်သည့် အဆင့် သို့ရောက်နေပြီဖြစ်သည်။ ကျွန်မက ငွေထုပ်များကို ရေတွက်သိမ်းဆည်းတတ်သူမဟုတ်။ မောင်က သူ့ အတက်ချီကေ့စ်ထဲမှ ငွေထုတ်ပေးလျှင် ကျွန်မက ဗီရိုထဲ ထည့်လိုက်သည်။

မောင့်ငွေများက အရွက်ကြီးလား၊ အရွက်သေးလားပင် ကျွန်မ ကြည့်ရန် သတိတရမရှိ။ ငွေ သုံးခါနီး ကျမှ စာရင်းစာရွက်လေးနှင့် ဘာဝယ်မည် ဘာသုံးသည်ကို ကျွန်မ ဆွဲထုတ် သုံးလိုက် သည်။ ငွေထုပ်ထဲသို့ စာရင်းပြောင်းထည့်ကာ သုံးတတ်သည်လေ။

ထိုစာရင်းစာရွက်ကို မောင် မေးခဲ့လျှင် ဖြေနိုင်အောင်ပဲဖြစ်သည်။ သို့သော် မောင်က ငွေ အသုံးအစွဲအတွက် ကျွန်မကကို အမေးအမြန်းမရှိ။ သူ ငွေလိုလျှင် ငွေအပြေမဟုတ်တာတွေ ကျွန်မ ယူပေးလိုက်ရုံနှင့် ကိစ္စပြတ်သည်။

ကျွန်မတို့နှစ်ဦးကြားမှာ စိတ်ကောက် ရန်ဖြစ်ရလောက်အောင်ပင် ငွေကြေး အငြိအစွန်း မရှိပါ။

အခုလို မောင် ငွေတောင်းတော့ ကျွန်မက ဗီရိုဘက် အလွယ်အကူ လက်ညှိုးထိုးပြလိုက် ၏ ။ မောင် ရောက်နေတာ ဗီရိုနားမှာ။ ထိုအချိန်မှာ ကျွန်မက ခေါင်းလျှော်ဖို့ ကျစ်ဆံမြီးဖြေနေချိန်။

“အပေါ်ထပ်မှာနော် မောင် ... အပေါ်ဆုံးထပ်မှာ”

မောင် ဗီရိဖွင့်ပြီး ငွေဘယ်မှာထားလဲ ရှာနေ၍ အဆင်ပြေအောင် ကျွန်မ
နေရာ လှမ်းပြောရ သေး၏။ ကျွန်မ မှန်တင်ခုံပေါ်မှာ ထိုင်ရင်း ဆံပင်ဖြေချကာ
ဘီးဖြီးနေစဉ် မောင်က ကျွန်မ နောက် တည့်တည့် ဗီရိကို ဖွင့်၍ ငွေထုပ်တွေ
ဆွဲထုတ်ယူနေ၏။

“ဟ ... ဒါ ဘာရွက်တွေလဲ မျိုး”

ကျွန်မ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မောင့်လက်ထဲမှာ ငွေထုပ်နှင့်အတူ
သားရေပင်နှင့် ပတ်ထား သော စာရင်းစာရွက်တွေ ကိုင်ထား၏။

“စာရင်းစာရွက်တွေလေ မောင်”

“ဘာစာရင်းလဲ ... မောင် စာရင်းနဲ့ ပေးလို့လား မျိုး”

“မဟုတ်ဘူး ... အဲဒါ မျိုးသုံးတဲ့ အသုံးစရိတ်စာရင်းတွေ”

“ဘယ်လို ... ဘယ်လို ... မျိုးရဲ့ အသုံးစရိတ် စာရင်းဟုတ်လား”

မောင် အံ့အားသင့်နေ၏။ ကျွန်မကိုလည်း

အထူးအဆန်းသဖွယ်ကြည့်ပြီး ကျွန်မနားသို့ တိုးလျှောက်လာကာ ခုတင်ပေါ်မှာ
မောင်ထိုင်လိုက်သည်။ ကျွန်မက မှန်တင်ခုံမှ လှည့်၍ မောင့်ကို အားနာပြီးပြီးပြရင်း
ရှင်းပြရန် ကြိုးစားလိုက်စဉ် မောင်က စာရင်းစာရွက်များကို တစ်ရွက်ချင်း
ဖြန့်ကြည့်ရင်း စိတ်တိုလာသည့် ပုံစံပေါ်လာ၏။

“ဘီဘဲလ် ခြောက်ထည်ခ လေးထောင့်ရှစ်ရာ၊ ဖိနပ်နှစ်ရံခ
ခြောက်ရာကိုးဆယ်၊ ဘာတွေလဲ ကွ ... ဒီအသေးအမွှားတွေ မျိုး ဘာလို့
စာရင်းလုပ်တာလဲ၊ မောင် ဘယ်နှစ်ခါများ မျိုးကို စာရင်း စစ်ဖူးလို့လဲ၊ အဲဒါ မျိုး
ပိုက်ဆံတွေ ... မျိုး အကုန်သုံးပစ်လို့ရတဲ့ မောင်ရှာထားတဲ့ ပိုက်ဆံတွေ ...
ဒီပိုက်ဆံတွေက ဒီအိမ်ရောက်သွားရင် မောင် မပိုင်တော့ဘူး၊ မျိုးပဲပိုင်တယ်ဆိုတာ
နားမလည် ဘူးလား ... ဟင်”

“ဟိုလေ ... မောင်ကလဲ ကွယ်၊ မျိုးက မောင့်လို မှတ်ဉာဏ်မှ မကောင်းတာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စာရင်းလေးနဲ့ထားတော့ ပိုကောင်းတာပေါ့၊ မောင်နဲ့မျိုးကြားမှာ ဘာအစွန်းအထင်းမှ မရှိအောင်ပါ”

ကျွန်မ ပြောရာပြောကြောင်း ပြောပေမယ့် မောင် လက်မခံပါ။

“အဲဒါ မောင့် မေတ္တာကို အထင်သေးတာပဲ မျိုး၊ မောင် ကစေးကုတ်တတ်တဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး၊ မျိုး လှလှ ပပနေ၊ မျိုး ပေးချင် ကမ်းချင်တာမှန်သမျှ ပေးနိုင်တယ်၊ မျိုး ဝယ်ချင်တဲ့ အဝတ်အစားတွေ ဝယ်၊ လက်ဝတ်ရတနာတွေ ဝယ်၊ လှူချင်တာလှူ၊ မျိုးစိတ်ချမ်းသာဖို့ ဒီငွေတွေကို အသုံးချ၊ ဒါပဲ။ အခု မျိုး လုပ်ထားပုံက ကွာ၊ မောင့် ငွေကို ကြောက်ရွံ့ကြောက်ရွံ့နဲ့ သုံးနေရသလိုပဲ၊ မောင် ကမကျေနပ်လို့ တားထားတဲ့ပုံကြီး”

မောင့် မျက်နှာ ညိုသွားသောအခါ ကျွန်မလည်း စိတ်မကောင်းနိုင်ပါ။

“အို ... အဲဒီ လို မထင်ကောင်းပါဘူး။ မောင်ကလဲကွယ်၊ မျိုးက ဘာသုံးစရာလိုလို့လဲ၊ အနည်း အကျဉ်းပဲလိုတဲ့ဥစ္စာ”

“သိတယ် ... သိတယ် ... ဒီငွေတွေ မလျော့မပြုကတည်းက ခင်ဗျားလေး ကိုယ့်ငွေပဲ ကိုယ်သုံးတယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိတယ် ခင်ဗျာ”

မောင် ဘာကိုဆိုလိုမှန်း ကျွန်မ နားလည်သွားပါသည်။ ကျွန်မသည် မိဘ အမွေအနှစ်ကို စိတ်တိုင်းကျ သုံးခွင့်ရှိသူ တစ်ဦးတွင် အပါအဝင်ဖြစ်၏ ။ ကျွန်မတို့မှာ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်တည်း ရှိပြီး မေမေက အမွေတွေ ကြိုတင်ခွဲပေးခဲ့၏ ။

“ကိုယ့်ငွေလို့ မပြောနဲ့၊ မျိုးငွေလဲ မောင့်ငွေပဲ”

“ဒါပေမယ့် လက်ဝတ်ရတနာတွေ လုပ်တာ မျိုးငွေပဲ မဟုတ်လား၊ မောင့်ငွေထဲက မပါဘူး မဟုတ်လား မျိုး”

ထိုအချက်ကို ကျွန်မ မငြင်းနိုင်ပါ။ မှန်နေသည်လေ မောင်က သူ့

ငွေထုပ်တွေကို အကုန်ဆွဲ ထုတ်ပြီး ကျွန်မ ရှေ့မှာ ရေယူ၏။ ထိုငွေတွေအားလုံး
ရေလိုက်သောအခါ ငါးသိန်း ခုနှစ်သောင်း ကျော်နေ၏။ သည်တော့မှ ကျွန်မ
ထည့်ထားသော စီရိုထဲတွင် ငွေငါးသိန်းကျော်ရှိမှန်း သိသွား ပါသည်။ မောင်
ပြောလည်း ပြောချင်စရာပါလားကွယ်”

“ကြည့်စမ်း မျိုးသုံးထားတာ ငွေနှစ်သောင်းတောင် မပြည့်ဘူး။ ပေးကွာ၊
ဒါလောက်တောင် မသုံးချင်ရင် သူများတွေ ပေးပစ်မယ်”

“ဘာဆိုလဲ မောင်ရဲ့ ပေး ပေး မျိုးသုံးမယ်”

“ဘယ်တော့သုံးမှာလဲ၊ ဘာသုံးမှာလဲ၊ အခုပြော၊ စဉ်းစားချိန်မပေးဘူး၊
အခု မောင် ငွေငါးသောင်း ယူသွားမယ်၊ နောင်နှစ်ရက်နေရင် ပြန်ရမယ်၊ ဒီတော့ မျိုး
ဘာသုံးမလဲ၊ ပြော၊ မပြော နိုင်ရင် မောင်တစ်ခုခု လုပ်ရလိမ့်မယ်”

ကျွန်မ အလောသုံးဆယ် ဘာသုံးရမပါမလဲဟု စဉ်းစားပေမယ့် မပေါ်။
ဘာသုံးရမှန်းမသိ။ အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်သိပ်ထွက်သည့် မိန်းမ မဟုတ်၍ အလှအပကို
မမတိုးလာပြသည့် ပစ္စည်းတွေ လောက်သာ သုံးသည်။ မမတိုးခေါ်၍
ဈေးရောက်သည့် ရက်များ၌ သာ ငွေသုံးစရာရှိသည်။

မောင် ငွေတွေ ပြန်ယူသွားမည် မဟုတ်မှန်း သိပေမယ့် မောင်
ကျေနပ်အောင် ကျွန်မ တစ်ခုခု ပြောရလိမ့်မည်။

“မျိုးအတွက် ဆလွန်းတစ်စီးလောက် ဝယ်ပေးလေ၊ မောင့်ကား
မအားတဲ့အခါ သုံးရ အောင်”

“ဟင် ... မျိုး ကားမောင်းနိုင်လို့လား”

“ဘာလို့ မမောင်းနိုင်ရမှာလဲ၊ မောင်ကလဲ မဖြစ်စလောက်
ရောဂါလေးများ ရေးကြီးခွင် ကျယ်လုပ်လို့၊ မျိုးတစ်သက်လုံး ကားမောင်းလာတာပဲ၊
အခု တလောမှ မောင်မမောင်းစေချင်လို့ မမောင်းရတာ မဟုတ်လား”

“အိုကေ ... ဆီးယူ ... ဆီးယူ”

ဤနည်းဖြင့် မောင် သုံးစေချင်သော ငွေသုံးရန် ကိစ္စမှာ လွယ်ကူ
ပြေလည်စွာ ဖြေရှင်းပြီး ဖြစ်သွားခဲ့လေ၏။

“ဒါပေမယ့် ... ကားမောင်း မကြမ်းရဘူးနော်မျိုး၊ ဘုရားသွား
ဈေးဝယ်အပြင် မြို့ပြင်အထိ ကားမမောင်းရဘူး ... အဲဒါ ကတိပေး၊ မျိုးက
နေကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့မောင်”

ကျွန်မကို အနုစိတ် ဂရုတစိုက်ရှိသော မောင်သည် ကျွန်မဘဝအတွက်
ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာရော စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာပါ အလွန်အမင်းအရေးကြီး တန်ဖိုးထားရသော
လူတစ်ယောက်ဖြစ်ရလေ၏။

မောင်မရှိရင် ကျွန်မ အသက်နဲ့ခန္ဓာ တည်မြဲနိုင်မည်ဟုပင် မထင်ပါ။
အဘယ်ကြောင့်ဆို သော် ကျွန်မက မောင့်ကို ချစ်မြတ်နိုးလှသလို မောင့်
ဦးဆောင်မှုကိုလည်း ကျွန်မ လိုလားနှစ် သက်လှ၏။

ထို့အတူ မောင်ကလည်း ကျွန်မအပေါ် ချစ်မြတ်နိုးလှသည်ဟု
အစွမ်းကုန် ယုံကြည်ထားပါ သည်။

*

အခန်း(၂)

မိမိခင်ပွန်းသည်က မိမိကို ချစ်မြတ်နိုးကြောင်း မှန်ထဲမှာပင် ကျွန်မ
မကြွေးဝါပါ။ သို့သော် ကျွန်မ၏ ကိုယ်ပွားသည် မောင်ဖြစ်နေပြီး မောင့်ကိုယ်ပွားသည်
ကျွန်မ ဖြစ်ချင်လှအောင် ရူးနှမ်းခဲ့ရ တာကိုဖြင့် ကျွန်မသာ သိ၏။

ထို့ကြောင့်လည်း မောင့်မျက်နှာညှိုးမှာစိုးလှ၊ မောင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှာ
စိုးလှသော ကျွန်မ သည် မောင်မကြိုက်သော နေရာမှန်သမျှ မည်သူက

တိုက်တွန်းပါစေ၊ မသွားရောက်ခဲ့ပေ။

ထိုကဲ့သို့ တားမြစ်နေရာမျိုးတွင် မောင့် ကုမ္ပဏီရုံးခန်းလည်း ပါဝင်ခဲ့လေ၏။

တစ်ခါက မထင်မှတ်ဘဲ ကျွန်မ မောင့်ကုမ္ပဏီသို့ ရောက်သွားဖူး၏။

အကြောင်းကိစ္စ ထွေထွေထူးထူး မရှိသော်လည်း မောင် ဘယ်လောက် အလုပ်များနေမလဲ။ ကျွန်မ တစ်ခါမျှ မလာရောက်ဖူးဘဲ မောင့်ဆီ အကြောင်းမကြား ဘာမကြားနှင့်ရောက်ခဲ့လျှင် မောင် ဝမ်းသာသွားမည်လား စသည်ဖြင့် ထင်မိရာရာ တွေး၍ ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ ယုံကြည်မှုအပြည့်အဝ နှင့် ဈေးဝယ်ရင်း မောင့်ထံ ရောက်သွားပါသည်။

ထိုအချိန် မောင့်က သူ့ရုံးခန်းမှာ နိုင်ငံခြားကုမ္ပဏီအဖွဲ့သားများနှင့် ဆွေးနွေး ရယ်မောနေ သည်လေ။

မောင့်ဇနီး ကျွန်မကို မြင်ဖူးဟန်မတူသော ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းများက ကျွန်မ ဤနေရာသို့ လာခြင်းမှာ အလုပ်ကိစ္စကြောင့်သာဟု ထင်မှတ်ခဲ့ကြ၏။ ကျွန်မက ကုမ္ပဏီစည်းကမ်းကို လိုက်နာ ကာ ဦးရဲနီ ရှိပါသလားဟု မေးမြန်းဝင်ခွင့်တောင်းမိ၏။

“ဘယ်သူလို့ ပြောလိုက်ရမလဲ”

“သူ့ဇနီးလို့ပြောပါ”

ဝင်ပြောတော့မည့် ကုမ္ပဏီစာရေးလေးက ကျွန်မစကားအဆုံး မျက်ခုံးတန်း ပင့်တက်သွား ၏။ သူ့ အကြည့်က မယုံသလို။ ဟုတ်မှာပေါ့။ ဒီက ဘယ်သူမှ ကျွန်မကို မမြင်ဖူးကြဘူးလေ။ ကျွန်မတို့ လက်ထပ်တာ ရန်ကုန်မှာပဲ။ လက်ထပ်ပြီး နှစ်နှစ်ကြာ ရန်ကုန်ကနေ ဒီမြို့ပြောင်းတာ ဘာကြာသေးလို့လဲ။ ကုမ္ပဏီရုံးခန်း လာဖွင့်စဉ်ကလည်း ကျွန်မ မလိုက်ခဲ့။

ကုမ္ပဏီ အခြေအနေကောင်းမှ မောင်က မန္တလေးသို့ ကျွန်မကို
ခေါ်သည်။

ကျွန်မကလည်း ကိုယ်မကျွမ်းကျင်တဲ့ဒေသမှာ မောင်မပါဘဲ
ဘယ်မှမသွားဖြစ်။ မမတိုးရှိ သည့် မြို့လယ် ဈေးချိုဘက်ပင် မရောက်ပါ။ ညီအစ်မ
နှစ်ယောက် တစ်မြို့တည်း နေတာတောင် ကျွန်မဆီ မမတိုးပဲ လာတွေ့ရသည်။

ကျွန်မကို မောင့်ဇနီးဟု သံသယရှိနေပုံရသော စာရေးလေး
မောင့်ရုံးခန်းမှ ပြန်ထွက်လာ သောအခါ ရိုကျိုးနိမ့်ဝပ်စွာ ဖြစ်သွား၏ ။

ကျွန်မ သည်တော့မှ ရင်ကော့စွာ မောင့်အခန်းသို့
တန်းလျှောက်ဝင်ခွင့်ရသွား၏ ။ မဝင်ခင် အခြေအနေအထိ ဧည့်ခန်းမှာ စောင့်ရတာ
ရင်မောနေ၏ ။

ကျယ်ပြန့်ခမ်းနားသော အဆောက်အအုံကို စိတ်ဝင်စားရန်ပင်
မေ့လျော့သွား၏ ။

အမှတ်တမဲ့ကြည့်မိတာပင် မောင့် ကုမ္ပဏီသည် ဓာတ်ပုံမှာ မြင်ရတာ
ထက် အဆပေါင်းများစွာ ထည်ဝါနေလေကြောင်း တွေ့ရလေ၏ ။

ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းများမှာလည်း တူညီဝတ်စုံများနှင့်
စာရင်းဇယားကွန်ပျူတာများကြား ခေါင်းမဖော်အားဘဲ ရှိနေကြ၏ ။ ဒါဆို မောင်က
ပို၍ အလုပ်များနေရောမည်။ ဤသို့ဆိုလျှင် အားနာစရာဖြစ်မည်မို့ မောင်နှင့် တွေ့ပြီး
ငါးမိနစ်လောက်နှင့် ကျွန်မ ပြန်မည်လည်း တွေးထား၏ ။

“မိုး ... လာထိုင်”

အနည်းငယ်မာသော လေသံနှင့်လှမ်းခေါ်သော မောင့်ကြောင့် ကျွန်မ
ခြေလှမ်းတုံ့သွား၏ ။

မောင့် အလုပ်စားပွဲမှာ ကြီးကြီးမားမား ဖြေရှင်းဆောင်ရွက်နေပုံမမြင်၊

ဧည့်သည် သုံးယောက်စလုံး ရယ်မောနေပြီး သူတို့ ဖိုင်များကို ပိတ်ထားပြီးဖြစ်သည်။

ပြန်ရန် အဆင်သင့်ဖြစ်နေသော်လည်း ကျွန်မဝင်လာမည်ကိုသိ၍
စောင့်နေဟန်ဖြင့် လှည့်ကြည့်ပြီးပြကြ၏။

ရောယောင်၍ ကျွန်မလည်း ပြန်ပြီးပြမိသည်။

“ဒါ ... ကျွန်တော့် မစွပ်”

ကျွန်မ မျက်နှာက မောင့်ကို ကြည့်ရမှာ မဝံ့တော့။

မောင့်ခုံတန်းနှစ်ခု မဆိုသလောက် ကြုံနေပြီး ကျွန်မထံ နွေးထွေးစွာ
ပြုံးမပြနိုင်ကတည်းက ဤနေရာသို့ ကျွန်မ မလာသင့်ကြောင်း ရိပ်စားမိ၏။

သို့သော် ဘာမှ မတတ်သာတော့။

“တွေ့တာ ဝမ်းသာပါတယ် ... မစွပ်ရဲ့နီ”

တစ်ယောက်က လက်ကမ်းပေးသည်။ ကျန်နှစ်ယောက်က
လေးစားသမှုဖြင့် ထိုင်ရာမှ အနည်းငယ် ကိုယ်ကြွပေးကြသည်။

ကျွန်မ ဘာပြန်လုပ်ရမှန်းမသိ။ မောင့်ဆီ ဖျတ်ခနဲလှမ်းကြည့်တော့
မောင်က သူနှင့်မဆိုင်သလို အေးစက်စက်ကြည့်နေ၏။ သည်အတိုင်းကတော့
ရိုင်းလှချည်ရဲ့ ဖြစ်တော့မည်။

နောက်ဆုံး ကြံရာမရဖြစ်ကာ အားတင်း၍ ပြုံးသည် ဆိုရုံပြုံးကာ
ကမ်းလာသော လက်အား အရှက်ပြေသွားစေရန် ထိသည်ဆိုရုံမျှ
လက်ကမ်းပေးလိုက်သည်။

သို့သော် ကျွန်မ လက်ချောင်းကိုသာ ထိမိသောဧည့်သည်သည်
အလျင်စလို ပြန်လွှတ်မ ပေးဘဲ ဂရုတစိုက်နှင့် သူ့လက်မအားဖြင့် ဖိကပ်ကာ
ကျွန်မကိုသေချာကြည့်၍ ချီးကျူးစကားပြော လာလေ၏။

“ဒီလောက် ကျက်သရေရှိတဲ့ ဇနီးရှိတာ ဦးရဲနီက တစ်ခါမှ ကျွန်တော်တို့ကို မပြောခဲ့ဘူး ခင်ဗျ။ အံ့ဩရောဗျာ။ ကွန်ကရက်ကျူလေးရှင်းပါ ... ဒေါ် ...”

ကျွန်မနာမည်ကို လိမ္မာပါးနပ်စွာ မေးလိုက်ပုံက သင်းပါဘိ။

“တင်မေမျိုး ပါ”

မောင်က မနေသာတော့၍ ရယ်မောသံဖြင့် ကျွန်မကိုယ်စား နာမည် ဝင်ပြော၏။

ထိုသူက လက်ပြန်ရုပ်၍ လက်နှစ်ဖက် နောက်ပစ်ကာ ရယ်မော၍ ခေါင်းညိတ်၏။

“ကွန်ကရက်ကျူလေးရှင်းပါ ဒေါ်တင်မေမျိုး ... အားပါး ... နာမည်ကလဲ တယ် ခန့်ညား ပါလားဗျာ ... ခင်ဗျား တယ်ကံကောင်းတဲ့လူပါလား ဦးရဲနီ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ... ဦးစိုင်းမင်းဝေ”

မောင်သည် ကျွန်မနှင့်ပတ်သက်လျှင် သဝန်တိုတတ်ကြောင်း လက်တွေ့ မသိမမြင်ဘူးပါ။

လူမှုရေးပါးနပ်ကျွမ်းကျင်သော လုပ်ငန်းရှင် တစ်ယောက်သည် သူ့ဇနီးအား လူမှုရေးအရ လူအများနှင့် ခင်မင်တတ်အောင်ပင် သင်ကြားပေးရမည်ဖြစ်၏။

သို့သော် မောင်က ထိုနေ့မြင်ကွင်းကို စိတ်မချမ်းသာကြီးစွာ မြင်တွေ့ခဲ့ရသူနှယ် အိမ်သို့ ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ကျွန်မအပေါ် စိတ်မဆိုးစဖူး ဆိုးပါလေသည်။

ထိုနေ့လယ်က ကျွန်မလည်း ဧည့်သည်တွေ ပြန်သွားပြီး ထပြန်ခဲ့ပါသည်။ နောက်ထပ် ဧည့်သည်များ စောင့်နေ၍ လည်း

ထိုဧည့်သည်များပြန်တာနှင့် ကျွန်မက မောင့်မျက်နှာညိုညိုဆီ အားတင်းပြီးပြကာ ထရပ်လိုက်၏။

“မျိုး ပြန်မယ်မောင် ... ဈေးချိုဘက် သွားရင်း မောင့် ကုမ္ပဏီမရောက်ဖူးလို့ ဝင်လည်တာ ပါ။ မောင့် အခန်းထဲမှာ ဧည့်သည်တွေ ရှိမှန်းမသိလို့၊ ပြီးတော့ မောင်ကလဲ ဝင်ခဲ့ဆိုတော့ ...”

“ကဲပါ မျိုးရာ ... ဒါတွေ အိမ်မှာပြောလဲ ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား၊ အခု ပြန်မယ်ဆို ... ပြန်တော့ ... မောင် အလုပ်ရှိသေးတယ်”

ထို လေယူလေသိမ်းတွင် မကျေနပ်ခြင်းတွေ ပါဝင်နေကြောင်း ကျွန်မ သိရှိခံစားရလေ၏။

ထို့အတွက် မထင်မှတ်ဘဲ မောင့်ဆီ ဝင်လာမိသော ခြေထောက်များကို အပြစ်တင်မိ၏။

အပြစ်တင်သာ တင်သော်လည်း မောင့်ရုံးခန်းအပေါက်အထိ လိုက်မပို့သောအခါ ကျွန်မ ဝမ်းနည်းသွားလေ၏။

ဒါပေမယ့် မောင့်မှာ အလုပ်တွေ များပြားနေတာအမှန်တကယ်မို့ နားလည်စွာပဲ ကျွန်မ အိမ်ပြန်ခဲ့ပါသည်။

အိမ်ရောက်ပြီး မကြာခင် မောင်လည်း အိမ်ပြန်လာပါသည်။ ထိုနေ့က မောင်အလုပ်မှ အစောဆုံး ပြန်လာသည်ဟုမှတ်ရ၏။ နေရောင်မြင်နေရဆဲ မောင် ပြန်လာသည်။

လာခြင်းကောင်းသော အပြန်တော့မဟုတ်ပါလေ။ ကျွန်မ ဟင်းချက်နေသည့် မီးဖိုဆောင် ထိ လိုက်လာပြီးအပြင်ခေါ်ထုတ်တာကိုက ထူးခြားသည်။

“မျိုး ... မီးခလုတ် ခဏပိတ်ပြီး ဧည့်ခန်း လာခဲ့ကွာ ... ပြောစရာရှိတယ်”

မောင် ပြန်ရောက်လာပြီလားဟုပင် မမေးလိုက်နိုင်ပါ။ ကမန်းကတန်း
ဧည့်ခန်းဘက်ထွက် လိုက်ခဲ့ရ၏ ။

ဧည့်ခန်းမှာ ဘီယာဘူးကို နှုတ်ခမ်းမှာ တွေ့နေပြီဖြစ်သော မောင်က
အသင့်အနေအထား နေရာယူထား၏ ။

ကျွန်မ မောင်နှင့်အနီးဆုံးနေရာမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း ဘာလဲမောင်ဟု
မေးလိုက်မိသည်။

နေ့လယ်က ကျွန်မ၏ ဝမ်းနည်းမှုကို မောင် သိအောင်ပြောပြမည်
ဟူသော စိတ်ကူးလေး ပင် လွင့်လွင့်ပျောက်ပျောက်ဖြစ်သွားလေပြီ။ တင်းမာနေသော
မောင့် နှုတ်ခမ်းများကိုကျွန်မ လန့်လာ၏ ။

“နောက် ... ဘယ်တော့မှ ကုမ္ပဏီကို လိုက်မလာနဲ့ ... လာချင်ရင်
ကြိုဖုန်းဆက်၊ ဒါမှ မဟုတ်လဲ မောင်ခေါ်မှလာ”

ကျွန်မဘက်မှ မည်သည့် အပြစ်မှ ကျူးလွန်ခြင်း
မရှိဟုယုံကြည်ထားပါသည်။ ထို့ကြောင့် မောင့်လေသံ မာမာကျောကျောကို
မနှစ်မြို့စွာ ကျွန်မ မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွား၏ ။

ထို့ထက်မက ကျွန်မနှုတ်ခမ်းလည်း မဲ့ခနဲ ဖြစ်သွား၏ ။ ဒါကို မောင်
မြင်သွား၏ ။

“အပြစ်ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကုမ္ပဏီဆိုတာ လူစုံတယ်၊
နိုင်ငံခြားသားရော၊ စီးပွားရေး သမားရော၊ လူမှုရေးကိစ္စရော ရှုပ်ထွေးနေတာ၊
မျိုးအနေကျပ်မှာ စိုးလို့ နေ့လယ်ကတောင် ဟိုလူတွေ မျိုးကိုရောတော့
မျိုးမနေတတ်ဘူး မဟုတ်လား”

ဒါလည်း အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။ ကျွန်မ အားနာစွာ ခေါင်းညိတ်မိသွား၏ ။
ကျွန်မ မျက်နှာပျက် သွားမှန်း သိ၍ လည်း မောင့်လေသံ လျော့သွားပါသည်။

“အဲဒါပဲ၊ မျိုးက အေးအေးဆေးဆေး နေတတ်တာ မောင့်မိတ်ဆွေတွေက အာသွက်ခရာ တွေ ပြီးတော့ လက်သွက် ခြေသွက်တွေ၊ ဒါကြောင့် မျိုး မလာစေချင်ဘူး”

“မျိုးကလဲ မဏ္ဍပ်တိုင် တက်ပြချင်လို့ လာခဲ့တာမဟုတ်ဘူးနော် မောင်၊ မျိုး ကားမောင်းရင်း ဈေးဝယ်ရင်း ဝင်မိတာ နောက်ဆို မလာစေရပါဘူး”

“မလာရင် အကောင်းဆုံးပဲ မျိုး၊ မျိုးကို နှမြောလို့ ဒါပဲ”

ထိုစကားတစ်ခွန်းက ကျွန်မထံမှ အားနာဝမ်းနည်းမှုများကို သယ်ဆောင်သွားပါ၏။ ကျွန်မ ဖျတ်ခနဲ မောင့်ကို ပြုံးပြမိသွားသည်။ မောင်ကတော့ ဘီယာလက်ကျန်မော့၍ ကျွန်မကို မျက်လုံး များဖြင့်သာ ချော့မော့နေတော့၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ မောင် မကြိုက်သောနေရာ မှန်သမျှသို့ ကျွန်မ မသွားတော့ပေ။ မောင် ချစ်တာကို ချစ်တတ်ပြီး မောင့်ကို အလိုလိုက်လေ့ရှိသော တင်မေမျိုးသည် မောင့် ကုမ္ပဏီသို့ ပထမဆုံးအကြိမ်နှင့် နောက်ဆုံးအကြိမ် သွားခြင်းဟု ထိုနေ့ကို စွဲမှတ်ထားလိုက်၏။ သို့သော် နောက်တစ်ကြိမ် မောင့် ကုမ္ပဏီရုံးခန်းသို့ မဖြစ်မနေ ကျွန်မ သွားရလိမ့်မည်ဟု ထိုစဉ်က တင်မ ထားမိ ဤတစ်ကြိမ် အပြီးအပြတ်ဟုသာ တွက်ဆထားမိခဲ့၏။

*